

1955, je z **dr. Andrejem Robičem** na ustanovnem občnem zboru s predstavniki alpskih dežel Avstrije, Francije, Italije, Južne Tirolske in Nemčije soustanovitelj Mednarodne komisije za reševanje v gorah (IKAR) in vodja delegacije GRS Slovenije in Jugoslavije. Na tem mestu ostane do leta 1965, ko ob prevzemu dolžnosti predsednika PZS odda funkcijo načelnika Komisije za GRS pri PZS **Binetu Vengustu**.

PREPREČEVANJE NESREČ

To so bila dinamična leta sistematičnega dela in napredka, ki ju ni bilo konec niti po Mihovem odhodu — dokaz, da je ustvaril dobro ekipo, ki je po njegovem slovesu ni ogrozila nobena kriza, sicer tako značilna ob menjavah vodstev.

Uvajali smo novosti, nove panoge: lavinske pse, radijske zveze — prve raziskave, poskusno omrežje in projekt radijskih zvez GRS, tipanje o možnostih letalskega reševanja pri **generalu Ulepiću**, načelniku jugoslovanskega vojnega letalstva, sistemsko financiranje GRS.

V okviru IKAR je sklenil pogodbe o medsebojnem reševanju z GRS Avstrije, Italije, Južne Tirolske. Imel je posluh za strokovno literaturo v domačem jeziku, bodi-

Otvoritev meddeželne planinske transverzale Pot prijateljstva leta 1972 v Celovcu — od leve proti desni dr. Miha Potočnik (PZS), dr. Buch (SPD Celovec), Mario Lonzar (CAI Gorica), tedanji koroški deželni glavar Hans Sima in za njim dr. Klaus Kummerer

si za izvirna dela, bodisi za prevode. Vzdrževal je stike z organi oblasti — Sekretariatom za notranje zadeve, milico, Civilno zaščito, JLA in z reševalnimi službami sosednjih Koroške, Štajerske in Julijske krajine.

Dr. Miha Potočnik (1907—1995)

Preminelemu častnemu predsedniku Planinske zveze Slovenije je usoda že vnaprej začrtala dolgo življenje, saj mu je za vsako življenjsko obdobje namenila pravo mero pravih doživetij in nalog, da jih je mogel živeti in izpolnjevati častno in brez hlastave naglice.

Rojen v osrčju gora in za gore, bi lahko rekli ob njegovih mladostnih in radostnih gornjskih pustolovščinah. Bil je kremenit Slovenec in kot pravoveren skalaš je menil, da je poglobljena dolžnost predvojnih slovenskih alpinistov preplezati naše najimennejše stene pred tujci, predvsem pred Nemci (Avstrijci). Uspelo mu je, da je z duhom Skale premostil vrzel uničujoče vojne, ki jo je — mimogrede rečeno — preživel, kot se spodobi za slovenskega rodoljuba, in da se je nanj lahko prijel cepič povojne generacije, sicer prav malo »spoštlijeve« do predvojnih dejanj.

Uspelo mu je tudi premostiti medgeneracijske razlike in usmeriti težnjo mladih po afirmaciji v svetovno areno — v Himalajo. Zakaj ni prišlo do dolgo načrtovane, pripravljane in predvsem željene prve himalajske odprave že konec petdesetih let, najbrž ne bomo nikoli zvedeli, a prav Potočnik je bil tisti, ki mu je z vztrajnostjo uspelo omogočiti nekaj najpomembnejših naslednjih, od Trisula 1960 do Everesta 1979, kar je bil v takratni Jugoslaviji zanj velik političen dosežek. Za odpravo Everest '79 je

menil, da je krona njegovih organizacijskih prizadevanj, zato je svoje slovo od štirinajstletnega uspešnega predsedništva zvezal z njenim povratkom in prav zato sklical skupščino dva meseca pozneje. Pogumno dejanje, vredno nekdanjega skalaša, saj uspeh odprave vse do konca ni bil prav nič gotov!

Še prej je bil načelnik slovenske GRS, pravzaprav njen modernizator. Uspelo mu je iz nje narediti javno službo. Ves čas, ko je bil načelnik GRS, in tudi kot predsednik PZS, pa je kot dober pragmatik držal dežnik in odpiral vrata slovenskemu alpinizmu. Ob tem se je zmozel iskreno veseliti njegovim uspehom, čeprav jih sam osebno ni bil deležen. Tej redki dobri lastnosti med alpinisti se imamo zahvaliti za zlato dobo slovenskega himalajizma.

Svoje načelovanje slovenskemu gorništvu je jemal kot poslanstvo, kot priložnost, da javno uveljavi planinstvo, alpinizem, GRS in varstvo narave. Tudi Triglavski narodni park je njegov dosežek. Morda je bil kdaj nezadovoljen z nerazumevanjem in (ne)hvaležnostjo, a je to očetovsko in moško prestopil z mislijo, da »bodo prej ali slej že spregledali«.

Slovenijo je dostojno predstavljal v mednarodni gorniški (UIAA) in gorsko reševalni (IKAR) organizaciji, bil je glavni pobudnik in nesporen voditelj trideželnega gorniškega združenja Slovenije, Koroške in Furlanije-Julijske krajine, bil je reprezentativna slovenska osebnost.

Usoda mu je bila naklonjena tudi ob koncu — manj kot teden dni pred smrtjo sem ga srečal na ulici, čilega, bistrega in pokončnega.

Tone Škarja